

Sjećanja na nepoznato

U radu *I long for a place I don't know* Ana Domljan stvara fiktivnu arhivu kroz koju istražuje emocionalne prostore sjećanja i imaginacije. Korištenjem predmeta, zvuka, videa i cijanotipije, umjetnica evocira fragmente prostora i vremena, gradeći atmosferu nostalgije i čežnje za mjestom koje nikada nije postojalo, ali se kroz sjećanja i osjećaje čini stvarnim. Svaki artefakt postaje nositelj nostalgije, simbolizirajući pokušaj bilježenja neuhvatljivog – mjesta koje postoji između stvarnog i imaginarnog, prošlosti i sadašnjosti.

Kako u svome djelu *Poetika prostora* piše francuski fenomenolog Gaston Bachelard, prostor nije samo fizičko okruženje, već se oblikuje kroz sjećanja, snove i imaginaciju, pri čemu se intimni prostori kroz emotivnu projekciju pretvaraju u utočišta mašte i nostalgije. U radu Ane Domljan predmeti postaju tragovi tih emotivnih projekcija – svaki od njih nosi sa sobom uspomene na nepoznat prostor, mjesto koje je istovremeno stvarno i imaginarno.

Predmeti, specifično odabrani jer na većini njih možemo vidjeti promjenu izvornog oblika djelovanjem mora i protokom vremena, evociraju osjećaje nostalgije i imaginacije, funkcionirajući kao tragovi sjećanja na nepoznate prostore – mjesta koja istovremeno postoje i ne postoje, nalik utočištima mašte o kojima piše Bachelard. Iako su izloženi predmeti prošli različite putove, zadržali su tragove svog izvornog oblika, stvarajući tako prijelaz između stvarnog i zamišljenog, pronađenog i izgubljenog, prošlog i sadašnjeg.

Zvukovi i slike koje prate izložene predmete služe kao most između svijesti gledatelja i njihovih vlastitih emotivnih prostora. Kroz zvučne pejzaže poput šuma ili valova, rad budi osjećaje nostalgije, samoće i mira – osjećaja koji nastaju u intimnim prostorima mašte, gdje se prostor ispunjava vlastitim značenjima. Ovi ambijentalni zvukovi stvaraju atmosferu koja nije samo emotivni odraz prostora, već poziv na introspekciju i ponovno otkrivanje osobnih čežnji. Zvuk i video postaju vodiči kroz imaginarne prostore nostalgije, stvarajući prostor u kojem se susreću mirnoća i melankolija, osjećaj mira istovremen s tugom zbog onoga što je izvan dosega.

Način na koji su prikupljeni predmeti izloženi imitira muzejski pristup izlaganju arheoloških artefakata te evocira ideju o prostoru kao prostoru memorije. Predmeti se tako preobražavaju u suvenire prošlih osjećaja, pozivajući gledatelje da prepoznaju i svoja vlastita sjećanja na izgubljena ili nepoznata mjesta.

GALERIJA KARAS

Uz objekte, zvuk i video, važan element rada čini i cijanotipija velikog formata, koja dodatno naglašava temu prisjećanja i otisaka prošlog u sadašnjem. Plavetnilo cijanotipije, kao trag svjetlosti i vremena, postaje vizualni pandan melankoličnoj atmosferi rada, stvarajući slojevit dijalog između materijalnog i efemernog.

Kroz istraživanje granica između stvarnog i imaginarnog te fokusiranje na osobni osjećaj nostalgije i čežnje za nečim što je oduvijek bilo, ali nikada nije postojalo, rad *I long for a place I don't know* istovremeno je introspektivan dijalog i univerzalan komentar o ljudskoj težnji za utjehom u neuhvatljivim prostorima sjećanja i imaginacije.

Iva Jurić

GALERIJA KARAS